

[Finansministeren.]

komme til at betyde noget, men en skønne Dag kan det være en fuldkommen uforudset Ruin. Set fra Statens Side er den solidariske Kaution heller ikke af samme Art som Enkeltmandskautionen, fordi man i mange Tilfælde maa vige tilbage for at bruge den, netop fordi den kan faa saa uhyggelige Konsekvenser, som Tilfældet kan blive, og komme til at virke fuldkommen urimeligt. Jeg mener altsaa ikke, der ligger nogen virkelig Grund til at tale om Inkonsekvens, selv om man har behandlet disse to Forhold forskelligt.

Jeg skal saa kun med Hensyn til de 400 000 Kr., som jeg har ment vil kunne stilles til Raadighed til Udlaan paa den Maade, som er angivet i Betænkningen, nævne, at det er Hensigten, at Laanene skal ydes af Laanekassen for Sønderjylland, saaledes at Rentelettelsen for den Del, der anvendes til Laan i Landejendomme, bevilges i Henhold til den her omhandlede Lov.

Jeg har, som det fremgaar af Betænkningen, ikke kunnet gaa med til at forlænge denne Lovgivning for et længere Tidsrum end to Aar, og jeg vil jo tro — det fremgaar egentlig ogsaa af de Bemærkninger, der er fremsat her —, at man fra alle Sider er enige om, at denne Lovgivning ikke egner sig til at indgaa som et fast Led i de sønderjyske Landsdeles Økonomi. Jeg er villig til i Løbet af de to Aar, der nu skal forløbe, inden vi igen kommer til at staa over for Problemet, at tage de Forhold, som staa i Forbindelse med denne Særløvgivning for Sønderjylland, op til nærmere Overvejelse og Bedømmelse, og saa maa vi se, hvad Stilling der derefter er Anledning til at tage. Jeg for min Del har — det tror jeg, jeg har Lov til at sige —, saa længe jeg har haft med Finanserne at gøre, altid set med Velvilje paa de forskellige Spørgsmaal om Bevillinger, der har været fremme med Hensyn til Sønderjylland, og jeg tror ogsaa, at jeg kan sige, at min højtærede Forænger har gjort det. Alene det Forslag, vi for nylig har drøftet i dette høje Ting angaaende Rømø-Projektet, viser det. Jeg skal ogsaa gøre opmærksom paa, at der specielt for Sønderjylland i indeværende og kommende Finansaar stilles et Beløb af 2 Mill. Kr. til Raadighed til særlige Vejarbejder dernede; der kunde nævnes adskillige andre Ting, det skal jeg ikke komme ind paa.

Jeg kan, som sagt, i al Almindelighed sige, at jeg ikke er utilbøjelig til at anerkende, at der i visse Henseender kan være

Anledning til at tage særlige Hensyn, naar Talen er om Sønderjylland; men naar det nu af den sidste ærede Taler blev fremhævet, at man med Hensyn til Landbrugsgældens Ordning og Landbrugssanereringen allerede burde være skredet til særlige Foranstaltninger i Sønderjylland, saa vil jeg dog gøre opmærksom paa, at jeg tror ikke, der vilde have været nogen Mulighed for at sætte ind specielt paa dette Omraade, samtidig med at man arbejder med dette Problem for det hele Land. Jeg er paa dette Punkt fremdeles af den Opfattelse, at dette Spørgsmaal maa ses i Sammenhæng med de Foranstaltninger, der træffes i det øvrige Land. Det viser sig jo da ogsaa, at den Udvikling, der i de seneste Aar har været med Hensyn til det sønderjyske Landbrug, ligger paa Linie med den Udvikling og den Opgang, der har været i det øvrige Land. Jeg behøver i saa Henseende kun at pege paa de Forrentningsprocenter, der har været i de senere Aar. Men, som sagt, jeg skal ikke spaa nu om, hvad der om to Aar kan komme til at foreligge, naar denne Lov er udløbet. At Maalet maa være at komme væk fra denne Særløvgivning, anser jeg for givet.

Anden Næstformand (Ulrich): Det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram har Ordet for en kort Bemærkning.

Jørgen Gram: Jeg kan ikke drage den Konklusion af den Sammenstilling mellem den solidariske Kaution og den personlige Kaution, som den højtærede Minister gjorde. Ministeren sagde, at ved den personlige Kaution vidste den enkelte, hvad han gjorde, men ved den solidariske Kaution stod man over for noget, om hvilket man ikke vidste, hvorledes det kunde udvikle sig. Men hvad siger Kreditorerne, der har Laan ude for mange forskellige Forhold, om den solidariske Kautionist? Ministeren siger, at Kalamiteten kan blive saa stor, at den solidariske Kaution intet er værd, og saa er der Berettigelse for at lade dem slippe, som kunde betale en Del af Underskuddet. Men ved den enkelte personlige Kaution kan man naturligvis ogsaa komme til at staa over for, at der kan ske en afgørende Ændring i Forholdet mellem Kautionist og Debitor i den Tid, vedkommende Kautionsforpligtelse gælder. Jeg synes ikke, at dette berettiger til, at den personlige Kaution kræves bibeholdt, medens den solidariske Kaution, fordi det er gaaet galt, skal have Lov til at gaa fri.